

til en Rente, som er Indlaansrenten og altsaa lavere. Det er Galskab at disponere saadan. Enhver maa kunne sige sig selv, at der maa være noget galt ved en saadan Disposition, i alt Fald maa en Finansminister sige sig det; i hvert Fald den Mand, der har den højeste Myndighed i Sparekassetsilsynet, maa kunne sige sig det. Der er ikke Spørgsmaal om, hvad en Bonde kan sige sig selv, som den højtærede Konseilspræsident et Sted i sin Tale, som jeg senere skal komme tilbage til, sagde: Hvor kunde vi Bønder vide det. Det er ikke det, der er Spørgsmaal om. Der er ikke Spørgsmaal om, hvad en Bonde vidste, men der er Spørgsmaal om, hvad en Finansminister vidste, ja, ikke alene det, men hvad en Mand ved, som har paataget sig at være Landets Konseilspræsident, Forsyarsminister og Finansminister. En Mand, der tør paatage sig saadanne Opgaver, han kan ikke bagefter komme og sige: Hvad skulde jeg Bondemand vide om det? Nej, det var ikke det, der var Spørgsmaal om, men der var Spørgsmaal om, hvad en Mand i disse yderst betroede Stillinger kunde vide, og en saadan Mand kunde vide og skulde vide, at en Sparekasseleder ikke kan laane 3 Mill. Kr. til Udlaansrente for at indsætte 3 Mill. i en anden Bank til Indlaansrente og saa endda lade være med at sætte noget af det paa Regnskabet.

Saadan gik det i 1906. I 1907 kom disse 3 Millioner igen ikke paa Regnskabet. Det er derfor, jeg ikke rigtigt forstaar, om virkelig Indenrigsministeren og Konseilspræsidenten have talt med Alberti om disse 3 Mill. Kr. allerede i 1906, for saa er det mig da ganske ubegribeligt, at han endnu i 1907 kunde holde disse 3 Mill. udenfor Sparekassens Regnskab.

Men i hvert Fald var baade Indenrigsministeren og Konseilspræsidenten advarede om og advarede fra mest kompetent Side om, at der var noget i Vejen med Sparekassens Regnskab allerede i 1906. Det ere disse to Ministre vidende om under alle Angrebene paa Alberti her i Salen. Ikke des mindre sige de det ikke til deres Partifæller, de Rigsdagsmænd, som skulle støtte dem, de faa ikke noget at vide derom, og jeg antager, at Partiets Formand fik heller ikke noget at vide

derom. Han var vist ganske uvidende om dette, den Gang han traadte op og begærede al Undersøgelse mod Justitsministeren afvist. (*Sabroe*: Det er umuligt). Det lyder maaske umuligt, men saa kunne vi jo blive oplyste om, at det forholder sig anderledes, at Ministrene virkelig have ladet Advarslerne gaa videre til Partiet. Det vil have Interesse at faa at vide, om Partiet er blevet oplyst om, hvordan Indenrigsministeren og Konseilspræsidenten i 1906 fra Nationalbanken gennem et Medlem vare blevne opskræmte paa det Punkt: der er noget galt med Albertis Sparekasseregnskaber. Have de underrettet Partiet derom, saa er Partiets Ansvar større, end jeg før troede. Men hvis de ikke have underrettet Partiet derom, er dette Parti saa sørgelig mishandlet, som nødig noget Regeringsparti nogen Sinde mere i den danske parlamentariske Historie skulde blive mishandlet af en Regering.

I 1907, siger jeg, skete alle Angrebene paa Alberti her i Salen, og da tier man, formoder jeg, fra Ministeriets Side, man afviser alle disse Angreb, og man gaar god for Alberti, og man faar Partiet til at gaa god for Alberti. Partiet er i god Tro. Jeg vil dog sige, at naar man siger, at der paahviler alle dem, der stemte for at afvise Undersøgelsen mod Alberti, et stort Ansvar, saa er det naturligvis sandt, at noget Ansvar have de. De have Ansvaret, fordi de ikke hørte paa os, men der er i øvrigt stor Forskel paa dem, der lede vild, og dem, der blive ledede vild. Angrebene i Rigsdagen vare stærke og vel underbyggede. Dem hørte Konseilspræsidenten paa, vidende, at det var, eller at det i alt Fald muligvis var rent galt med Albertis Sparekasseregnskaber.

Saa kommer Foraaret 1908. Det maa jo være i Marts Maaned, altsaa ligesom Angrebene ere ved at blive afsluttede her nede i Folketinget. Da gik det saa vidt, at den højtærede Udenrigsminister kommer til Konseilspræsidenten og siger: I Bankkredse mener man, at det er galt med Albertis Forhold, de maa undersøges. Her bliver altsaa Konseilspræsidenten paa ny paa det bestemteste advaret. Det maa virkelig komme an paa en retslig Undersøgelse, hvorvidt den højtærede Konseilspræsident — jeg haaber det for Stats-